

om, hvis Interesse, der er størst i den tilføjede Afgjørelse, men at der foreligger et Retsspørgsmaal, og at saaledes Mindretallets Ret i og for sig maa siges at være lige saa god som Flertallets. Stor Bægt ligger der imidlertid ganske vist ikke herpaa. — Jeg gaar derefter over til Forslaget under Nr. 57, hvor heller ikke hele Udvalget er enigt. Det anses ganske vist for ønskeligt, at de Tvistigheder, som opstaa under privat Skifte, kunne indbringes til Afgjørelse for Skifteretten, men imedens Lovforslaget opstiller dette som en ubetinget Regel, har Flertallet ment, at man dog ikke skulde gaa videre end til at give Ret til at indbringe Tvistigheder for Skifteretten, naar Parterne vare enige deraf, imedens der altsaa i modsat Fald maa anlægges Sag efter almindelige Regler. At der er tilføjet den Regel, at Skifteretten skal mægle Forlig imellem Parterne, naar Sagen indbringes for den, turde være en Sætning, som Ingen let skal kunne have Noget at indvende imod. — Forslaget under Nr. 58, som er af faare ringe Betydning, omtaler jeg blot for at gjøre opmærksom paa, at dets Affattelse er mindre heldig, og at jeg derfor maa forbeholde Udvalget til 3die Behandling at foreslaa en ny Affattelse deraf. — Forslaget under Nr. 59 er stillet af et Flertal og gaar ud paa, at der ikke uden Skifterettens Samtykke maa gives Umyndige, udenfor det i § 63 omhandlede Tilfælde, Udlæg for deres Arveløb i Værdipapirer, selv om de have Kurs paa Kjøbenhavns Børs. Man anser det nemlig for at være en Betryggelse for de Umyndige, at deres myndige Medarvinger ved dette Forbud forhindres fra — hvad der maasse ellers kunde ske — selv at tage Kontanterne og lade de Umyndige faae nogle Aktier eller andre Papirer af tvivlsom Værdi. Paa den anden Side kunde man ogsaa hævde, at om dette end kan blive til Fordel for de Umyndige, kan det dog ogsaa blive til Skade for dem. Man kan jo nemlig, naar der ikke uden Skifterettens Samtykke maa gives Udlæg i disse Værdipapirer, blive nødsaget til at sælge dem paa et Tidspunkt, som er ufordelagtigt paa Grund af, at disse Papirers Kurs til dette Tidspunkt staar lavt, medens den maasse senere stiger. Det er derfor ikke saa ganske vist, at det ubetinget vil blive til Betryggelse for de umyndige Arvinger, at man opstiller denne Regel, men jeg skal dog ikke reise nogen Modstand imod Flertallets Forslag, som jeg er kjender, at der kan anføres adskillige gode Grunde for. — Forslaget under Nr. 65 er stillet af et andet Flertal, og gaar ud paa, at Slutningen af § 87 skal lyde saaledes: „Drejsning bevilges aldrig, efter at der er hengaaet Aar og Dag efter Paaankensfristens Udløb.“ Foruden hvad der ellers maasse kunde anføres imod dette Forslag, for saa vidt angaar dets Affattelse, vil jeg særlig tillade mig at henvise til Konkurslovens § 141; man vil se, at der findes akkurat det samme Stykke,

som her er opstillet i § 87; det synes mig beynnderligt, om man nu vilde give en anden Regel med Hensyn til Drejsning efter Dødsbo-skifter, end man i Konkursloven giver angaaende Drejsning efter Konkursboer. Noget større Bægt kan imidlertid ikke lægges herpaa. — Forslaget under Nr. 68 er stillet af hele Udvalget, og jeg tillader mig meget varmt at anbefale det; det gaar ud paa at affkaste en ganske overflødig Formalitet, som jeg vil tillade mig at mene, at det er, at skulle søge Tilladelse til at sidde i uskiftet Bo hos Amtmanden i Stedet for at søge den hos den Myndighed, som er bedst i Stand til at kjenne, om der er Grund til at meddele den, jeg mener Skifteretten. Der har været den Betænkelighed ved dette Forslag, at man ikke var ganske sikker paa, om det hørte hjemme i denne Lov; men naar man stiller det blandt Tillagsbestemmelserne, hvoraf der dog findes adskillige, som staa i fjernere Forbindelse med Lovforslagets Indhold, turde denne Betænkelighed have mindre at sige. — Endelig kommer jeg til Forslaget under Nr. 70, som er stillet af et Flertal, og som gaar ud paa at knytte dette Lovforslag og det andet, som gaar ud paa Betalingen, saa nøje sammen, at de maa leve og dø sammen. Dette kan Mindretallet ikke tilraade; thi vel maa man erkjende det Ønskelige i, at de fulgtes ad, og vel deler man Flertallets Haab om, at de ville komme til at følges ad, og at begge ville komme til at træde i Kraft, men skulde der alligevel hændes den anden Lov noget Mennefligt, saa synes vi ikke, at der er tilstrækkelig Grund til, at det ogsaa skulde virke paa denne, saa at den ogsaa skal lide Døden. Vi ville derfor anbefale, at man lader denne Lov gaa sin egen Gang. Men skulde den anden Lov ikke udkomme, og Rigsdagen dog vil lade den foreliggende Lov træde i Kraft, saa vil det være nødvendigt, at § 90, som Forslaget under Nr. 67 vil lade udgaa, atter sættes ind i denne Lov, og ligeledes at et Par Bebyrbestemmelser, som man foreløbig har taget ud deraf, da man syntes, at de bedst hørte hjemme i den anden Lov, atter komme ind. Dog herom vil der senere blive Spørgsmaal, naar den Skjæbne, som maatte være forbeholdt den anden Lov, er traadt tydeligere frem.

Detavins Hansen: Det er kun ganske enkelte Ændringsforslag, jeg skal tillade mig at omtale. I Forbindelse med forskjellige andre ærede Medlemmer af Udvalget har jeg under Nr. 5 stillet et Ændringsforslag, som gaar ud paa, at den eller de Arvinger, der fremkalde offentlig Skiftebehandling mod de andres Ænse, forlods skulde bære Halvdelen af de derved foraarjagede Omkostninger. I Lovforslagets § 8 siges det nemlig, at hver enkelt Arving i Tilfælde af Tvist imellem de Arvinger, som vare blevene enige om privat Skifte, skal kunne fordrø offentligt Skifte. Ifølge § 4 i Udkastet maa, for at der kan ind,